

[Arne Christiansen.]

grund til vurderinger og kommentarer i dag. Endelig synes jeg for det femte, at vi herhjemme ligesom trænger til at få debatten sat på sporet.

Jeg tror, at mange med mig har en voksende fornemmelse af, at efter folkeafstemningen har tilhængerne ligesom for meget og for ofte taget tingene for givet, mens mange modstandere, vel egentlig uden systematik eller logik, men med effekt, har præget debatten. Vi har i et stykke tid savnet en kvalificeret Europadebat i Danmark, og vi har ellers en udmærket baggrund at arbejde på.

Jeg vil ikke skære alle modstanderne over én kam, tværtimod. De, som nu marcherer ind på debatarenaen med Marx under armen, eller, som vi nu ser: nogle med Henry George under den ene arm og Marx under den anden, hører med i det folkevalgte parlament, som det ser ud i dag. Men udformningen af det fremtidige samarbejde i Europa vil blive bestemt af en frugtbar dialog mellem dem, der ser frem til virkeliggørelsen af Churchills tanker, som han efter den anden verdenskrig fremsatte dem på baggrund af et Europa i ruin materielt, økonomisk og politisk, og dem, som i dag afviser det politiske samarbejde, men som dog er rede til at diskutere hensigtsmæssige løsninger inden for den bestående traktats rammer.

Sund sans, sund politisk fornuft, må efter min opfattelse naturligvis føre til den erkendelse, at økonomisk samarbejde og politisk samarbejde ikke i det lange løb kan holdes adskilt, og der er derfor grund til at takke ministeren for den på én gang klare og realistiske holdning, regeringen indtager. Jeg finder, den ikke alene er i overensstemmelse med venstres europæiske holdning, men også med det store flertals i denne sal, således at vi, som tilfældet er med vor øvrige udenrigspolitik og vor forsvarspolitik, kan konstatere, at også EF-politikken, når det gælder de store linjer, af dette betydelige flertal løftes op over den daglige partipolitiske strid og debat.

Når dette er sagt, må jeg naturligvis medgive, at vi ikke altid lever op til den ideelle fordring, bl. a. fordi debatten, som den løber ude i landet, her i salen og i markedsudvalget, for ofte præges af tekniske spidsfindigheder for at score nogle hurtige taktiske points. Der fremhæves et minus her

og en risiko dér, som om nogen havde forventet, at alle problemer blev løst fra den ene dag til den anden. Vanskelighederne skal naturligvis ikke forties — nu tror jeg altså også, at risikoen herfor er ret så minimal — men på den anden side skal vi heller ikke fortie fordelene.

Jeg nævnte indledende to datoer, årsdagen for medlemskab og årsdagen for landbrugsordningerne. Af debatten får man ofte det indtryk, at f. eks. et løsrevet citat af en Willy Brandt-tale spiller en større rolle for den hjemlige EF-politik end f.eks. erhvervslivets forbedrede muligheder og dermed landets og befolkningens forbedrede vilkår. Når det går vidt, kan man måske gå med til at indrømme landbrugsfordelen, men man er altid straks parat til at tage betydelige forbehold. Jeg skal vende tilbage til dette om et øjeblik, for der er nemlig ikke alene tale om forbedrede forhold for landbrugseksporten.

Dansk industri har i det første EF-år opnået betydelige resultater, som også udenrigsministeren fremhævede det, og som dens ledere klart og utvetydigt tilskriver medlemskabet af EF. Selv om det ikke som for landbruget i dag kan gøres op i så og så mange milliarder kroner, så vil jeg gerne henlede opmærksomheden på januarnummeret af bladet Dansk Industri, hvor 16 industriledere, spændende over dansk industri rigt differentierede produktion og eksport, udtaler sig. Jeg vil gerne have lov at citere derfra, idet jeg dog begrænser mig til overskrifterne: „I gunstig retning“, „Positive forventninger indløst“, „En gunstig virkning“, „De positive sider har haft overvægt“, „Så væsentlig omstilling tager tid“ — det er dér, hvor der ligger nogle forbehold.

Jeg skal afstå fra flere citater, men nævne én af flere bemærkelsesværdige udtalelser, ihukommende, at i debatten forud for folkeafstemningen sagde man jo tit, at tekstilindustrien først ville bukke under, og så ville mange andre følge efter. Tekstilindustriens formand siger ved dette årsskifte, at det ikke er EF, der har givet vanskeligheder i 1973, men løn- og omkostningsstigninger herhjemme, og han ser med optimisme på fremtiden på grund af EF.

Jeg kan også henvise til en artikel i dag i Berlingske Tidende af Industrirådets fg.